

Parismøtet nærmer seg - klimaalarmene gjaller

Ole Henrik Ellestad*

Foran hver større klimakonferanse strømmer de alarmerende budskap på. Naomi Oreskes suspekter film, «Merchants of Doubts», er vist på Gimle kino. Superalarmisten James Hansen er invitert av Aftenposten. Ole Mathiesmoen starter sin egen blog i Aftenposten. Media fylles opp av ekstrempåstander der vitenskapelige artikler med tvilsomme konklusjoner er en del av regien. I Københavnmøtet (2009) ble Nordpolen spådd isfri fra 2013. Støres israpport fikk først senere hard medfart i fagmiljøer. Det blir ikke tid eller spalteplass til å imøtegå påstandene. Dette dreier seg om politikk og velgere. Referansene til vitenskapen er kun retorikk.

IPCC følger sitt mandat om å fremskaffe kunnskap om menneskeskapte klimaendringer. Når vitenskapen viser beskjeden påvirkning og naturlige variasjoner dominerer effektene, finnes alternative regier. Viktige veier til definisjonsmakt går utenom vitenskapen og spiller opp til frykt og uvitenskapelig autoritetbygging via medieregj, språk og hersketeknikker. For at FNs klimapanel skal fremstå med definisjonsmakt som verdens «klimasannhet», bygges det opp verbalt ved at deres valgte forskere presenteres som verdens beste, enkeltforskere lanseres som Nobelprisvinnere (eneste i historien der en organisasjon har vunnet den) og at de bare benytter «peer review»-artikler. Alle tre påstandene er solid tilbakevist. Den kanadiske miljøaktivist og journalist Lawrence Solomon intervjuet ledende skeptikere og presenterte dem i boken «The Deniers» (2008). Motsatt av det han var blitt innprentet fra IPCC-leiren, viste det seg at de hadde oppnådd langt mer i sine karrierer enn sine «motparter» og var vesentlig mer reflekterte. Han skiftet standpunkt og ble en aktiv skeptiker.

Hersketeknikker kan anvendes til ytterligere å diskreditere motparten. Oreskes bok og film illustrer dette. Fred Singer, en ledende skeptiker, prisbelønnet for sitt pionerarbeid med satellittmålinger og tidligere assosiert med EPA, er nedvurdert på manipulerende vis. Han hadde rettmessig kritisert Environmental Protection Agency (EPA) for at deres behandling av data og akseptkriterier knyttet til passiv røyking. Dermed konstruerte man et pro-røyking «image» med stort medieoppslag.

Singer sendte ut et dementi: Hans røkende far døde alt for tidlig av en lungesykdom. Selv har han aldri røkt eller hatt noe med tobakksindustrien å gjøre og mener at røyking ikke er bra. Han vet intet om tobakksforskning, men mye om statistikk som EPA hadde anvendt feil. Hans eneste kontakt med tobakk er at han sitter i styret i en forening som arbeider for redusert røyking. Dementiet ble nektet trykket i norske aviser da saken var oppe, men anklagen blir stadig benyttet, også av Tora Aasland Haug da hun var kunnskapsminister. Nå repeteres det gjennom filmen – organisasjonenes bidrag til å belyse klimasaken. Formodentlig benytter de sine beste argumenter. Så vet vi hva det er.

James Hansen var tidligere direktør for NASA GISS som produserer bl.a. temperaturserien GISS, den med de høyeste verdiene. Han har i tiår fremmet en rekke alarmerende påstander som aldri har slått til. En gruppe tidligere NASA-ansatte henvendte seg til styret om at hans klimaengasjement ødela NASAs gode rykte, og han sluttet. Etter hans foredrag i Gamle Logen for noen år siden, skulle daværende miljøvernminister Erik Solheim være moderator og Knut Alfsen (tidligere direktør i CICERO) og Jørgen Randers, begge blant IPCCs støttespillere, stille kritiske spørsmål. Du verden for en regi.

Nå er han her igjen med medieeksposering og budskapet om at vi må redde verden før det er for sent. Hans «tipping point» budskap er tilbakevist teoretisk, fra historiske data og moderne observasjoner. Han mente tidligere at vel 5 års utflating av midlere global temperatur var for kort periode. Det burde vært 10 år. Nå er det nærmere 20 år. Men budskapet er det samme.

Disse representanter er valgt for å danne det saklige «bakteppe» for klimasaken. Mer tydelig kan det ikke demonstreres at det er kampen om definisjonsmakt via regi og hersketeknikker som gjelder – ikke vitenskap. Akkurat som Michael Mann skrev i en av de skandaløse «Climategate» E-postene at den vitenskapelige kampen nok var tapt, men han håpet at de fremdeles ville vinne slaget i media.

Politikere fra «Kyotoavtaleland» som Canada, Australia og New Zealand har gjennomskuet spillet. India like så – sikkert flere. Men U-landene vil at I-landene skal betale for dem. Ikke så rart, for den overdrevne CO₂-effekten er jo et I-land påfunn.